

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Ioannis Berchmanni Flandro-Belgæ Religiosi Societatis Iesv

Cepari, Virgilio

Antverpiæ, 1630

Testimonium de Ioanne Patris Iacobi Secci.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46083](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46083)

Professoribus in Scholâ , cùm Ioanni vita erepta est, auditoque æris signo, pars maxima dolore liquefacta , vbertim lacrymari , tam chari fratris sodalisque iacturâ ; eò magis , quòd felicem illius demigrationis exitum spectare non licuisset : intermissâ verò lectione , in eas se fortunatæ illius animæ laudes effudêre , quas inueterata sanctitatis opinio repentè suggererat. In his vnus P. Iacobus Seccus Lusitanus , creatus deinde Episcopus vt succederet Æthiopico Patriarchæ , qui in eorinere decessit , cùm de suggestu id temporis Theologiam explicaret , audito signo tacitus restitit , oculisque lacrymarum plenis , mœroris sui causam auditoribus indicauit ; ijsque Ioannem laudibus extulit , quas deinde , Româ discessurus in Æthiopiam , hoc illi testimonio tribuit :

Ego Iacobus Seccus Sacerdos professus Societatis I E S V , affirmo familiariter me vsum fuisse Ioanne Berchmanno Flandro-Belgâ , in Collegio Romano eiusdem Societatis , iuvene insigni vitæ innocentia , animi puritate , morumque suauitate. Ob quæ ornamenta sæpius eum appellauit verum seruum filiumque beatissimæ Virginis , quam ardentissimâ charitate amabat ac venerabatur. Non rarò etiam sub vltimos vitæ menses , cùm Sacro meo ministraret , religioni habere cœpi,

cœpi, tractari à me indignè irreligioseque diuina illa Myſteria, illo mihi miniſtrante, quem ab animi puritate, aliarumque virtutum cõmendatione ſciebam Deo acceptiſſimum eſſe. Cùm in vltimam incidit ægritudinem circa Aſſumptę Virginis feſtum, vtcumque leuis initio eſſet morbus, per eam tamen opinionẽ quæ de eius mihi ſanctimoniã erat, clarè dixi P. Marco van Doorne, iam Gandauenſis Collegij Rectõri, id temporis verò Romano in Collegio mecum Librorum inſpectori, Ioannem verofiſimiliùs moriturum, non morbi quidem grauitate, ſed quòd tam caſtum Marię ſeruum ac filium Deus ſibi vindicaturus videretur. Poſt feliciffimam eius mortem tria Sacra, quæ defunctis in eadem Domo Sodalibus expenduntur ab alijs Societatis Sacerdotibus, ego quidem perſolui; non tamen pro mortuo feci, ſed de Deiparã, vt gratiam referrem Deo, quòd talem tam innocentem Matri ſuę famulum in cælum tranſſcripſiſſet; vertebam enim mihi in religionem quaſi poſthabitarum diuinarum promiſſionum, ſi Deo preces aut Sacra pro illius animã perſoluiffem, in cuius innocentiffimã vitã, tam felici exitu abſolutã, numquam vel minimam deprehenderam actionem, quæ non ex diuinę legis aut Regularum noſtrarum eſſet præſcripto facta. Neque
minùs

minùs mihi certum est, illum iam in cælis à Deo ingenti cumulatum esse gloriâ, quàm si præsens hisce oculis vsurpassem. Si autem vniuersas eius virtutes commemorando percurrerem, res de illo plurimas affirmare possem, qui censeo in omnibus eum excelluisse. Sed pauca hæc in Dei gloriam ac laudem, de tam sancto atque innocente fratre nostro Societatis alumno, nostrumque omnium exemplo, iuratâ religiosè sacerdotis fide putauisse testanda.

Pares in eius laudes contulère Patres ceteri ac Professores, quorum dictis accensi adolescentes, ad videndum venerandumque tam insignem Dei seruum, dimissis scholis, in Collegium accurrentes, non fuere admissi, atque vt hi, ferè millia duò conficiunt auditorum, domum quisque suam reuersi, vulgarunt, scilicet sanctum Patrem quemdam in Collegio è viuis excessisse, Præceptorum suorum dicta celebrantes. Ita fama & Ioannis nomen vrbem latè peruagata sunt: dolueruntque Viri multi illustres, neque priùs se de illo inaudisse, neque ægrum, eaque sanctimoniâ clarum inuississe. In his Cardinalis Bellarminus, vir eximix sanctitatis eruditio- nisque laude inter omnes notus: qui auditâ eius morte, tantarumque virtutum ornamentis, cum lacrymis deplorauit, neque viuo fami-